

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 257. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358511552.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Allerdybest i *Lucinde* ligger atter Selvoptagetheden som den Vilkaarlighed, der kan blive til alt Muligt, til Revolution, til Frækhed, til Dogmetro, til Bagstræv, fordi den fra først af ikke er knyttet til nogen Magt, fordi Jeget ikke arbejder i nogensomhelst Idés Tjeneste, der kunde give dets Stræben Fasthed og 258 Værd, hverken i den borgerlige eller i den aandelige Friheds. Vilkaarligheden, der i Kunsten bliver til den af Fr. Schlegel opfundne «Ironi», Kunstnerens Svæven over sit Stof, hans frie Spil med Stoffet, og særligt i Poesien bliver til Grundsætningen om den rene Form, der bestandig spotter sit eget Indhold og bryder sin egen Illusion - denne Vilkaarlighed bliver paa Virkelighedens Omraade til en Ironi, der er de Højtbegavedes Væremaade, Aandsaristokraternes genialt-forbløffende Maade at leve Livet paa. Denne Ironi er en Gaade for de Uindviede der mangler Organet for den». Den er «den frieste af alle Licenser» (Licens bruges i Reglen om Frihed for Digteren til at sætte sig ud over sproglige Regler), fordi man ved den sætter sig ud af og bort over sig selv; men dog er den den mest lovbundne; thi den er - hedder det - ubetinget og nødvendig. Den er en stadig Selvparodi, uforstaaelig for «de harmonisk Platte» (et Udtryk, som stedse bruges af Romantikerne om dem, der finder sig beroligede i en dagligdags Harmoni); thi disse tager dens Alvor for Spøg og dens Spøg for Alvor.